

Drie schepjes moord

Drie schepjes moord

Michelle van Oosterom

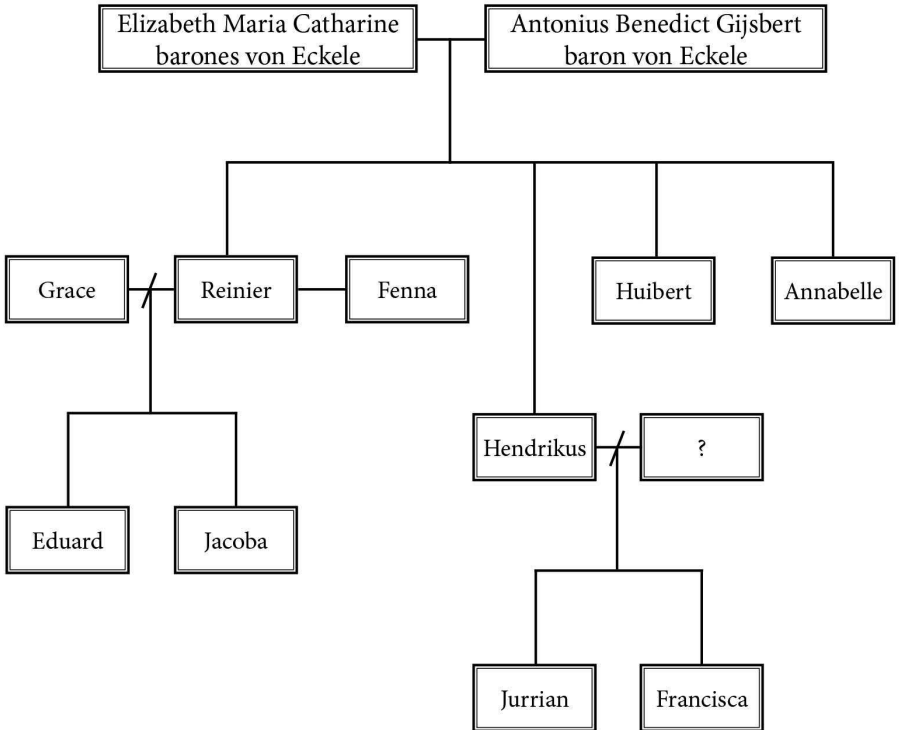
ISBN 978 94 653 8689 8

Auteur: Michelle van Oosterom

Coverontwerp: Bas van Oosterom

© Michelle van Oosterom, 2026, uitgegeven via Brave
New Books

Familie von Eckele

Proloog

‘Ik vind dit wel spannend, jij niet?’ fluistert Adrienne, terwijl alleen kaarslicht de glinstering in haar ogen verraad. ‘Het is net alsof we in een spannend boek zitten!’

De eetzaal is donker, alle lampen zijn net uitgevallen. Of iemand heeft ze uitgezet. Charlotte vermoedt het laatste. Het zou haar niet verbazen als hij erachter zit. Ze heeft hem niet meer gezien sinds hij de bibliotheek plotseling verliet. Misschien hoort hij bij het spel. Misschien is hij toch de moordenaar.

Ze zucht, Charlotte zou nu liever thuis haar puzzel afmaken. Ze is al een flink eind met haar puzzel van 5000 stukjes. Alle grote bezienswaardigheden van vrijwel elke grote stad staan erop. De Eiffeltoren, het Vrijheidsbeeld, het Colosseum, een piramide, enzovoort.

Een hobby die ze heeft teruggevonden na de dood van Pim. Het is rustgevend. Zet tegenwoordig de tv aan en je wordt om de oren gegooid met oorlogen, ziektes en rampen.

Adrienne begint naast haar een verhaal af te steken over haar boekenclub. Het Moordmysterie boekenclub. Ze lezen niets anders dan detectives.

‘Laatst lazen we een boek over een Chinese, oudere vrouw en haar theewinkel. Er werd een moord gepleegd in haar theewinkel. Die theewinkel liep overigens niet goed meer. Wie gaat er tegenwoordig überhaupt nog naar een theewinkel. Alles gebeurt online.

Maar dat terzijde, voor een verhaal is het een ontzettend sfeervolle setting. Vooral het Chinese sprak mij aan. De schrijfster zelf is ook van Chinese afkomst.

Het grappige is, je leert opeens veel over Chinese thee en gerechten. Ik vind het zo bewonderingswaardig dat iemand personages met een heel eigen leven kan verzinnen. Je stapt gewoon het leven van zo’n personage binnen. Iemand met vrienden, familie, vervelende burens en in dit geval een simpel, saai leventje dat wordt opgeschud door een moord.

Bianca vond het ook een geweldig boek. De volgende keer organiseert zij de boekenclub en daarna ben ik weer de gastvrouw. Er komt als het goed is een deel twee. Misschien kan ik die voordragen als ik aan de beurt ben.’

Natuurlijk associeert Adrienne dit met boeken. Al sinds kleins af aan doet ze niets anders dan met haar neus in de boeken zitten. Meer dan dat heeft ze niet in haar leventje. Al zou je anders verwachten met al dat geld op de bank.

Als Charlotte uit zo’n rijk nest kwam had ze wel wat anders gedaan dan boeken lezen. Dan zou ze een eigen bedrijf beginnen, zoals zij en Pim altijd graag wilden. Hun ideeën varieerden nogal eens. Een zeepwinkel met zelfgemaakte, biologische zeepjes of een broodjeszaak met luxe zuurdesembroden. Pim kon heerlijke broden bakken, überhaupt kon hij heel goed koken. Het maakte eigenlijk niet zoveel uit wat voor winkel het werd, als ze het maar samen konden doen.

‘Hoe denk jij dat de volgende gast vermoord zal worden?’

Charlotte haalt haar schouders op. ‘Al sla je mij dood,’ antwoordt ze.

Adrienne begint proestend te lachen.

Charlotte giechelt. ‘Die woordspeling ging per ongeluk.’

Dan volgt een stilte waarin Charlotte stoïcijns het raam uitkijkt. Het donkere niks in. Naast zich hoort ze het nerveuze getik van Adriennes nagels op de eettafel. Een ritmisch geluid dat de stilte dragelijker maakt. Het leidt af van haar gedachten. Tijdens donkere avonden is ze altijd geneigd om na te denken over Pim.

Dan stopt Adrienne met het tikken en Charlotte kijkt naar haar. Ze heeft haar duimnagel in haar mond. Iets wat ze altijd doet bij spanning.

Charlotte kijkt rond. Hoe lang zitten ze hier al niet? Gaat er nog iets gebeuren? Ze leunt in haar stoel, slaat haar armen over elkaar. Een tikkeltje gefrustreerd. Misschien moet ze gewoon naar huis gaan. Maar ze heeft geen idee hoe ze in het donker van een eiland af moet komen. Andere gasten fluisteren, ze werpt een blik op hun zwak verlichte gezichten.

Ze focust zich op de regen. Je moet immers iets als de elektriciteit is uitgevallen. Een deel van de gordijnen is opengeschoven om het maanlicht binnen te laten. In het licht ziet ze regendruppels uit elkaar spatten en via het raam naar beneden glijden.

Naast de regen hoort ze het geruis van de zee en die klinkt onstuimiger dan eerder. Wind piept door de kieren van het oude huis. Alsof een storm langzaam zijn entree maakt. In een opwelling vraagt ze zich af hoe stevig het

huis is, het staat immers vrij op een eiland. Geen andere bebouwing die beschermt tegen stormachtige windrukken.

Ze duwt de gedachten weg. ‘In mijn bangste uur vertrouw ik op U.’

‘Wat zit jij nou weer te murmelen?’ vraagt Adrienne.

Plots galmt er een hoge gil door het huis. Het klinkt net als nagels die over een schoolbord krassen. Charlottes nekharen gaan ervan overeind staan.

Adrienne grijpt naar Charlottes hand en knijpt erin. ‘Wat was dat in hemelsnaam?’ vraagt Adrienne.

De andere gasten beginnen harder te fluisteren, één van hen staat op. Zo plotseling als de gil kwam, keert de stilte terug. Maar die duurt niet lang, even later klinkt opnieuw zo’n gil.

‘Mijn hemel, hoort dit erbij?’ vraagt Adrienne luider en weigert Charlottes hand los te laten.

‘Laat me los, dan kan ik gaan kijken.’

‘Kijken?’ vraagt Adrienne ongerust. ‘Kijken? Wie gaat er nou kijken? Straks is er iets ergs aan de hand. Ik heb genoeg films gekeken om te weten dat dit geen goed teken is.’

Charlotte trekt ruwer dan bedoeld haar hand terug. ‘Des te meer reden om te gaan kijken, Adrienne. Mensen moeten elkaar helpen in tijden van nood,’ zegt ze en staat op. De stoelpoten schrapen over het parket en het geluid laat Adrienne ineenskrimpen.

Dapper beent Charlotte de kamer uit. Ze pakt het kruisje aan haar ketting beet en geeft er een kus op. Met God aan haar zijde kan er niks fout gaan.

Al snel hoort ze het getik van hakken dat haar achtervolgt. ‘Laat me niet alleen!’ sist Adrienne en ze doet een poging om Charlottes hand beet te pakken.

Charlotte stopt haar handen in haar broekzakken. Op stressvolle momenten wil ze zich vrij kunnen bewegen. Dat weet ze goed door de ziekteperiode van Pim. Iedereen wil knuffelen, terwijl Charlotte liever ontsnapt. Ze hoort druk gepraat van boven en loopt in de hal de trap op. Met Adrienne achter zich aan, loopt ze langs een rij slaapkamers totdat ze een groepje mensen ziet staan. Een van hen, Hendrikus, de alcoholistische zoon, draagt een kandelaar met kaarsen.

‘Hendrik, wat is er aan de hand?’ vraagt Adrienne als ze haar hand op zijn onderarm legt.

Iedereen praat door elkaar en er lopen mensen heen en weer. Charlotte krijgt het er benauwd van.

Hendrikus kijkt haar met bloeddoorlopen ogen aan. ‘Ze is dood.’

‘Dat is toch de bedoeling,’ zegt Charlotte lacherig.

‘Nee, écht dood. Morsdood.’

Een oude bekende

‘Charlotte Cramer! Lieverd, wat is dat lang geleden!’

Charlotte voelt spontaan haar hartslag stijgen als ze niemand minder dan Adrienne Delacroix voor haar deur ziet staan. Onverwacht, zonder ook maar een belletje. Het ergste wat je een mens aan kan doen.

Hoe lang hebben ze elkaar niet gezien? Dat moet zo’n acht jaar geleden zijn. Vlak voordat Pim ziek werd.

Adrienne spreidt haar armen voor een knuffel.

Charlotte wil achteruit stappen, maar ze versteent. Ze is overdonderd, eigenlijk. Wie doet zoiets, onaangekondigd langskomen? En dan nog niet te spreken over die acht jaar dat ze elkaar niet gezien hebben, geen appje, geen belletje, zelfs geen reel die voor de grap werd doorgestuurd. Ze is al wat ouder, ondanks dat nog redelijk bij de tijd. Maar vraag haar niet naar Kiptok. Of Toktik?

Zonder dat Charlotte ook nog maar iets gezegd heeft, wordt ze in een omhelzing getrokken en krijgt ze twee klapzoenen op haar wang in plaats van de gebruikelijke drie. Een Franse gewoonte. Iets dat Charlotte kan waarderen aan haar oude Franse vriendin. Het scheelt in ieder geval altijd die derde zoen. Vreselijk, altijd maar die drie zoenen. De hele kring rond om iedereen te feliciteren, terwijl er toch maar echt één iemand jarig is.

Adrienne stapt, zonder te wachten op een uitnodiging, naar binnen. Ze zal ook nooit veranderen. Met een tas bungelend aan haar arm en een cloche hoed op haar hoofd weet ze hoe dan ook de aandacht naar zich toe te trekken.

Charlotte sluit de voordeur en loopt op haar sloffen achter Adrienne aan, de woonkamer in. Zolang hun vriendschap bestaat, weet Adrienne er altijd beter uit te zien dan Charlotte. Ook zo'n Franse gewoonte, altijd in stijl. Ondanks dat ze nu allebei een dagje ouder zijn voelt Charlotte zich nooit ongemakkelijk met haar simpele voorkomen ten opzichte van Adrienne. Ze draagt zelf een bruine pantalon en een groene blouse met een wit vestje.

Elegant neemt Adrienne plaats op de bank en kruist haar enkels alsof ze tot het koninklijk huis toebehoort.

Charlotte neemt plaats schuin tegenover haar, op de lievelingsstoel van Pim, met rechte rug. Iets genetisch, volgens haar moeder. Ze zou de rechte rug van haar vader hebben, want moeder zakte altijd als een zoutzak in elkaar. Beschermend slaat ze haar vestje dicht over haar boller wordende buik. In die acht jaren is ze behoorlijk aangekomen. Niet dat het uitmaakt, maar het zorgt zo nu en dan voor onbehagen.

Een paar tellen stilte. Ze kijken elkaar aan. Charlotte ziet aan Adriennes glimlach dat ze iets vergeten is. Ze kijkt de kamer rond. Wat zou het kunnen zijn? Adrienne heeft een hekel aan de radio tijdens een gesprek, maar die is uit. Ze houdt ook niet van tocht, maar alles zit dicht.

‘Lieverd, ik zou wel een kopje thee willen.’

Dat is het. Een gast biedt je iets te drinken aan. Na zes jaar heeft ze het nog steeds niet onder de knie, meestal was Pim de gastheer. Moeiteloos wist hij een gezelschap tevreden te houden, drankje hier, hapje daar en altijd, maar

dan ook altijd wist hij een gesprek gaande te houden met zijn eeuwig durende nieuwsgierigheid naar een ander.

‘Natuurlijk, een kopje thee,’ mompelt Charlotte eerder tegen zichzelf dan Adrienne en loopt door de klapdeur naar haar keuken. ‘Sufkop,’ zegt ze tegen zichzelf, als ze in de keuken aankomt.

De mintgroene keuken is vol. Overal staan pannen, zeker vijftientig, op planken of aan haken. Op de planken staan tientallen halflege potjes voor kruiden en lege blikken voor koek. De koffiemaler staat in een hoek stof te vangen en over de lege fruitschaal mag ook wel een doekje gehaald worden. Koken was Pims hobby. De keuken was zijn heiligdom. Altijd levendig. Geuren van versgebakken zuurdesembrood of van een heerlijke, kruidige pastasaus baande zich dagelijks een weg door het huis. Nu lijkt het eerder een museum. Stoffig en ongebruikt.

Charlotte vult de ouderwetse fluitketel met water en zet deze op het vuur. Hoewel een waterkoker praktischer is, verkrijgt Charlotte het niet over haar hart om het ding weg te gooien. Pim vond het een prachtig ding. Ze leunt met haar handen op het aanrecht terwijl ze door het raam naar buiten tuurt. Ze kijkt recht op de Hooglandse Kerkgracht, een levendige en historische straat. Nog voor geen goud zou Charlotte haar witte huisje op nummer 36 achterlaten.

Een zucht verlaat haar mond.

Wat doet Adrienne hier?

Vanwaar dit plotselinge bezoek?

Is er iemand dood?

Gaat Adrienne dood?

Ze schudt de angstige, irreële gedachtes van zich af en mompelt somber ‘ik mis je,’ tegen de grauwe lucht. Ze slaat een kruisje voor Pim, alvorens zich om te draaien.

Het leven is zo anders na Pim. Leger, stiller, vooral angstiger. Toen hij nog gezond was, kwamen mensen als vliegen op stroop op bezoek en hadden ze interesse om hun leven met de Cramers te delen. Er was licht en vreugde in huis. Etentjes en feestjes. Toen hij ziek werd, werd dat langzaamaan minder. Zelfs hun dochter Wil kwam niet meer nadat hij was overleden.

‘Te veel herinneringen,’ zei ze en met die simpele woorden verbrak ze grotendeels het contact met haar moeder. Af en toe nog een appje, maar meer niet.

Het gefluit van de fluitketel haalt Charlotte uit haar gedachten. Ze pakt een van de aardewerken kopjes uit de kast met een bijpassend schoteltje. Haar duim glijdt over het schoteltje. Hoe lang is het geleden dat ze thee voor een bezoeker heeft ingeschonken?

Ze schenkt het kokend hete water in het kopje en zoekt in elke koektrommel, al weet ze allang dat er slechts oude kruimels inzitten.

‘Dat krijg je als je onverwacht op bezoek komt,’ klaagt ze verwijtend naar Adrienne in de woonkamer, die haar niet kan horen. Maar het is altijd fijn je frustraties hardop uit te spreken.

Ze doet geen moeite om de bus met suiker van de plank te pakken. Adrienne drinkt geen “loze calorieën”. Voor Charlotte daarentegen gaat er niks boven een kop zwarte thee met drie flinke scheppen suiker. Soms nog met een scheut volle melk erdoor. Op zijn Engels.

Met de thee op een dienblad loopt ze terug de woonkamer in en door het gerammel van het schoteltje op het kopje merkt ze de beving in haar handen op. Zo loopt een rustige zaterdagochtend dus in de soep. De klapdeur achter haar zwiept piepend heen en weer in een steeds trager ritme en komt uiteindelijk tot stilstand.

‘Ik heb helaas geen koekje bij de thee. Ik wilde vanmiddag boodschappen gaan doen,’ liegt ze.

Ze was helemaal niet van plan om boodschappen te gaan doen, maar ze gunt Adrienne niet om te oordelen over haar armzalige leven, terwijl zij weer met een duur uitziende tas aan haar arm binnenkomt wandelen.

‘Ach, lieverd. Maak je niet dik!’

‘Adrienne, wat doe je hier?’ vraagt Charlotte direct als ze het kopje thee voor Adrienne neerzet op de salontafel. Ze schuifelt naar achteren tot haar derrière in de stoel landt. Het dienblad zet ze tegen haar stoel aan.

Adrienne zucht en rolt haar ogen, theatraal zoals altijd. ‘Mag ik mijn beste vriendin niet eens een bezoekje brengen?’

‘Na acht jaar?!’ zegt Charlotte fel.

Iets waar haar dochter slecht tegen kan. Pim was helemaal niet zo. Altijd vriendelijk en vrolijk. Perfect. Er is zoveel mis met haarzelf dat Charlotte niet kan bevatten waarom God iemand als Pim van haar afpakt. Horen goede mensen niet voor eeuwig te leven? Wat is haar toevoeging op deze wereld? Ze heeft een hekel aan elk sociaal contact. Aan elk mens. Aan de huidige wereld.

Adrienne haalt snuivend haar neus op, maar reageert niet. In plaats daarvan blijft ze Charlotte aankijken. ‘Ik heb een uitnodiging gekregen,’ begint ze.

‘Een uitnodiging? Voor de truttenclub?’ onderbreekt Charlotte haar cynisch en slaat haar armen over elkaar.

Ze merkt dat ze boos is. Het tintelt in haar onderbuik als stroomschokjes. Ze voelt zich verraden. Door Pim, door Adrienne én door haar dochter. Eigenlijk door iedereen. Wat denkt deze vrouw wel niet? Ze besluit haar op een zaterdagochtend te overvallen met een bezoekje. Een bezoekje als “vriendin” nog wel. Charlotte voelt inmiddels

haar bloed koken en ze stopt haar handen onder haar oksels weg om de trilling te verminderen.

‘Luister nou even,’ sust Adrienne als ze ongeduldig met haar vingers op het leer van haar handtas tikt. ‘Ik heb een uitnodiging gekregen van Annabelle. Die ken je toch nog wel? Oh, dat rijmt,’ zegt ze lacherig als ze naar voren bukt om de thee te pakken.

De kop en schotel lijken ineens heel chic in haar handen. Lange, elegante vingers, nagels felrood gelakt. Vast en zeker dure lak. Charlotte werpt een blik op haar eigen kortgeknipte nagels. Haar nagellak bladdert er meestal na een dag al af.

In Adriennes handen lijken die armtierige kop en schotel ineens heel wat waard. Maar dat is altijd zo geweest. Alles wat Adrienne aanraakt oogt duurder. Iedereen die naast Adrienne loopt oogt chiquer. Ze is als de zon die de wereld na een koude winter een stukje mooier maakt. Niet dat hun vriendschap daarop gebaseerd is. Iedereen wil vriendinnen zijn met Adrienne, maar Charlotte niet per se. Tenminste, ze kende Adriennes rijke achtergrond niet toen ze elkaar ontmoetten in de bibliotheek.

Charlotte schulde daar nadat haar pesters over straat achter haar aan holden. Het was Adrienne die een van haar pesters een knal met een boek verkocht, waardoor ze haar voortaan met rust lieten. Zo was hun vriendschap geboren. Het armzalige meisje en een meisje uit de hogere klasse. Iedereen verwachtte altijd een dubbele agenda van Charlotte, maar ze houdt van eenvoud en rust. Ze is nooit op geld uit of aanzien. Integendeel, Charlotte mijdt aandacht. Mijden is nog zwak uitgedrukt, ze háát het.

‘In ieder geval. Annabelle, mijn oud-klasgenoot én vriendin heeft mij uitgenodigd om een weekend bij haar en

haar familie te spenderen op dat privé-eiland van ze. Ergens aan de kust van Engeland. Een feest ter ere van de baron en barones hun 65e huwelijksjaar! Het thema is jaren '50, ze schijnen heel extravagant te zijn in hun thema's. Maar nu komt het mooie, ik mag een plus één meenemen!

De glinsteringen schieten in haar ogen als ze Charlotte aankijkt.

'Plus één?' vraagt Charlotte toonloos, totaal niet geroerd door het feestelijke aanbod.

'Ja, jij, sufferd!'

'En Robbert dan?'

'Robbert? *Ma chérie*, die ziet mij al aankomen! Die heeft daar helemaal geen zin in,' zegt ze lacherig en toch ziet Charlotte een treurige glans in haar ogen. Normaal zou ze doorvragen, maar ze perst haar lippen nu hard op elkaar. Ze heeft geen zin in een ellenlang verhaal over hun mislukte huwelijk. Dat huwelijk is al zo'n twintig of dertig jaar miserabel. Robbert heeft de ene affaire na de andere, dan weer met zijn secretaresse of een getrouwde vrouw van de golfclub, en Adrienne doet haar ontiegelijke best om het te doen ogen als een sprookjeshuwelijk.

Charlotte draait haar hoofd weg. 'Oh, nee. Ik dacht het niet. Geen denken aan, Adrienne!'

Adrienne zet de kop en schotel weer op tafel. 'Lieverd, het wordt tijd dat je je vleugels eens uitslaat! Wil je voor eeuwig hier, in dit stoffige nest, zitten?'

Stoffig nest, herhaalt Charlotte in haar hoofd als ze om zich heen kijkt. Oké, het is misschien niet meer wat het geweest is, de meubels zijn verouderd en het ruikt een beetje muf. Het is een oubollige inrichting, maar het is haar thuis. Pims thuis.

Het lijkt alsof Adrienne haar twijfel ruikt. 'Kom op, Char! Het is maar één weekendje!'

Charlotte duwt haar dunne lippen hard op elkaar en knijpt haar wenkbrauwen naar elkaar toe. ‘Potverdorrie, je komt hier opeens na acht jaar binnenstormen en vraagt mij dan zomaar mee te gaan? Moet ik dan maar alles laten vallen en je als een trouw hondje volgen?’

Haar stem trilt, dat hoort Charlotte zelf ook wel. Normaal gaat ze nooit zo’n confrontatie aan, maar na al die jaren alleen stromen de woorden uit haar mond. Het verdriet, de frustratie. Iedereen heeft haar laten vallen als een baksteen. Ze vertikt het om de tranen, die ze voelt steken in haar keel, te laten gaan.

Adrienne kijkt met haar ogen omhoog, frunnikt aan haar trouwring. Dan zucht ze, iets te theatraal. Haar blik glijdt langs Charlotte. ‘Ik zou willen zeggen dat het onzin is wat je zegt, maar je hebt gelijk. Ik vond het vreselijk je zo te zien, tijdens en na Pim zijn ziekte. Je was nog maar een schim.’

Het laatste zegt ze zacht, maar Charlotte kan het nog net horen. Charlotte wil haar mond open doen om iets te zeggen, maar Adrienne praat verder.

‘Ik heb altijd aan je gedacht, maar dagen werden maanden en maanden werden jaren. Ik durfde niet meer. Ik wilde zo graag naar je toe. Je helpen, er voor je zijn, maar ik was bang en ik weet niet goed waarvoor. Ik weet nooit of ik wel het goede zou zeggen. Je weet hoe ik kan zijn, ik flap van alles eruit! En misschien was ik wel bang dat je veranderd was? Dat je Pim altijd met je mee zal dragen...’

Adrienne zucht diep. ‘Als ik het zo zeg, slaat het nergens op!’ vervolgt ze lacherig. ‘Natuurlijk zal je Pim altijd met je meedragen, en dat is oké. Ik weet het niet, ik kreeg deze uitnodiging en ik dacht het is nu of nooit. Ik miste je en ik snap het als je nee zegt. *Ma chérie*, je zou gek zijn om mee te gaan! Als ik hier nu zo naar mezelf zou

kijken snap ik dat je het idioot vindt dat ik hier zit. Ik hoop in ieder geval dat je mij misschien ooit kan vergeven.'

Charlotte hoort haar aan, kijkt naar het ongemak dat haar vriendin uitstraalt. Naar hoe haar mond trilt en ze nerveus aan haar ring zit te draaien. Daar zitten ze dan. Ze kennen elkaar al een eeuwigheid en het is waarschijnlijk voor het eerst dat ze zich zo kwetsbaar opstellen.

Misschien is het wel goed om eruit te zijn. Even een andere omgeving. 'Oké dan, één weekend! Maar niet langer! En voordat we gaan halen we bonbons bij de Bonbonnerie.'

De boottocht

In een spijkerbroek met daaronder hoge, wollen kousen zit Charlotte op het dek van een jacht. Toch voelt ze de koude wind alsnog onder haar broekspijpen door blazen.

‘Een privéjacht nog wel,’ mompelt ze jaloers tegen zichzelf als ze haar handtas mét het doosje bonbons erin dicht tegen zich aanhoudt.

‘Zei je iets?’ vraagt Adrienne als ze zich sierlijk aan de reling omdraait. Ze houdt zich nu al volledig aan het thema. Haar haren zitten verstopt onder een doek tegen de winderigheid. Ze draagt een duur vuurrood mantelpakje, een bijpassend hakje en zelfs haar tas is rood. *The lady in red*. Goed nummer overigens, denkt Charlotte. Gedurfd, maar elegant. Een zonnebril uitlopend naar een punt beschermt haar ogen tegen de winterzon.

‘Je moet trouwens echt eens een nieuwe tas, Char. Zolang als ik je ken heb je dat oude ding al.’

Terwijl ze daar staat en die opmerking maakt, kijkt ze neer op Charlottes tas. Charlotte volgt haar blik naar de bruine leren handtas. Eenvoudig, maar oerdegelijk. Misschien heeft ze de tas zo’n tien, twintig jaar, maar zeker niet zolang als ze Adrienne kent. Ze is nu zesenvijftig en kent Adrienne al meer dan veertig jaar, misschien wel

vijfenvestig. De tas heeft krassen, maar is verder nog prima.

‘Hij is goed genoeg,’ antwoordt ze kortaf.

Adrienne maakt een vreemd knorrend geluid en rolt met haar ogen.

Charlotte negeert haar, voortdurend moet er iets anders of verbeterd. Het is moeilijk voor haar om tevredenheid te vinden. Er is steeds iets nieuws nodig om aan haar nukken te voldoen: nieuwe schoenen, een nieuw kapsel, de nieuwste kleren, een nieuwe hobby en nu een nieuwe tas. En dat is prima, zolang ze Charlotte maar met rust laat. Ze graait naar het kruisje om haar hals. Wanneer je God vindt is er niets anders nodig. Dan is de rest een bijzaak.

Charlotte draait haar hoofd weg om naar de rustige zee te kijken. De gele gloed van de zon sprankelt op het water als diamanten. Een prachtig verschijnsel zo op zee. Nog niet eerder heeft ze zo open op zee gezeten. Ze ging weleens met Pim naar het strand om uit te waaien, maar dit is anders. Dit maakt je ziel nog rustiger dan een wandeling, nog opgeruimder.

Adrienne komt naar haar toe gelopen en pakt de bontjas van het bankje. Een echte notabene, alsof dat nog is toegestaan in deze 21e eeuw. Ze komt zitten op het bankje naast Charlotte en vervolgens drapeert ze het dode beest over haar schoot. De warmte zou eigenlijk wel lekker zijn. Charlotte kijkt rond. Zo’n dure jacht en dan geen dekens. Een gemiste kans.

‘Heerlijk zo’n boottochtje, vind je niet? Het doet mij altijd zoveel goeds!’

Charlotte knikt kortaf. Ze houdt nooit zo van dit soort lege gesprekken.

Adrienne leunt achterover terwijl ze met haar handen achter zich op het houten bankje steunt en gooit haar hoofd

in haar nek. De zon schijnt op haar licht zongebruinde huid. Charlotte ziet nieuwe rimpels die ze acht jaar geleden niet had en toch ziet het er bij haar minder vreselijk uit. Adrienne is zelfs een jaar ouder dan Charlotte en de middelbare leeftijd staat haar goed. Beter dan bij Charlotte. Ze voelt zich net een wit gekreukeld laken. Zo wit dat het bijna licht geeft.

Een hoop rumoer trekt Charlottes aandacht naar de andere kant van het dek. Een jonge vrouw met misschien wel net zulk wit haar als Charlottes huidskleur komt al zwaaiend en roepend aangelopen. Een te grote hoed en een net zo overdreven zonnebril sieren haar smalle, hoekige gezicht.

Charlotte leerde van kleins af aan dat het niet goed is om snel je oordeel klaar te hebben, maar de hoge hakken en het te korte rokje kan ze niet negeren. Waarom zou je als vrouw zo met jezelf te koop lopen? En dan zeker zeuren als er een man naar je fluit.

‘Dat is de nieuwe vrouw van Reinier,’ zegt Adrienne, als ze over haar zonnebril heen, de jongedame bestudeert.

‘Wie is Reinier ook alweer?’

De naam komt Charlotte wel bekend voor. Hij komt immers uit een bekende familie. Een adellijke familie notabene. Hier en daar leest ze weleens een nieuwsartikel over ze in de krant. Dan zijn ze weer op stap met de koninklijke familie of bij een of ander duur feestje betrokken.

‘De broer van Annabelle.’

‘Is hij zelf niet inmiddels honderdentien?’

Adrienne lacht schamper. ‘Met geld kun je makkelijk zo’n jong ding aan de haak slaan. Ze is zelfs jonger dan zijn dochter Jacoba, heb ik uit betrouwbare bron vernomen.’

‘En wie is jouw betrouwbare bron nou weer?’ Charlotte kan de kattige ondertoon in haar stem moeilijk onderdrukken. Dat hooghartige is iets aan Adrienne dat haar irriteert. Al heel hun leven zijn ze elkaars tegenpolen, wat meestal goed werkt, maar soms ook niet. Want welk normaal mens heeft nou weer “bronnen”? Overdreven gedoe.

‘Een goochelaar onthult nooit zijn geheimen,’ zegt ze met een tersluikse glimlach. Ze staat op, legt de bontjas weer naast zich neer en zwaait naar Fenna. Ze loopt naar Fenna toe en knoopt, zo spontaan als ze is, een gesprek met haar aan.

Charlotte rolt haar ogen. Ze staart haar oude, zowel letterlijk als figuurlijk, beste vriendin na. Haar even charmante zelf tijdens elke ontmoeting. Adrienne geeft Fenna twee zoenen en een knuffel. Charlotte pakt de bontjas en legt deze warm over haar eigen benen neer. Dan opent ze de handtas op haar schoot en graait moeiteloos een bonbon uit het kartonnen doosje voordat ze deze wegkauwt.

De boot is al een paar uur onderweg als Charlotte opstaat. Ze slaat haar puzzelboekje dicht en bergt de pen op in het voorvakje van haar tas. Het naar binnen werken van die chocolaatjes was geen goed idee. Het zachte gewieg van de boot is als het zitten in een achtbaan, misselijkheid en een slap gevoel in haar benen.

Het jacht is groot en luxe ingericht met rode, velvet bekleding en bijpassende, zware gordijnen die opzij zijn geknoopt met een gordijnkwast. Veel is goudkleurig en als Charlotte naar binnenstapt, komt ze in een restaurant waar ronde tafels staan met daaromheen stoelen. Op de grond ligt een donkergroen tapijt en de muren zijn bekleed met een donkerrood behang. Rondom zijn ramen die de donkere

aankleding licht houdt. Een geur van alcohol en stoofvlees komt Charlotte tegemoet. Ze houdt zich stevig vast aan de deurpost bij een volgende golf die haar benen doet verslappen.

Het hoge lachje van Adrienne pikt ze er binnen twee tellen uit. Ze ziet haar zitten op zo'n rode velvet barkruk, met een veel te aantrekkelijke en vooral veel te jonge man naast zich. Dit is geen goed gezelschap voor Adrienne. Zeker niet met het glas rode wijn voor haar neus. Haar huwelijk is een puinhoop, maar ergens diep vanbinnen houdt ze van Robbert.

'Zeg, hoe is het hier?' vraagt Charlotte terwijl ze haar handtas met een klap op de bar zet.

De jonge man staat nu tussen twee vrouwen van middelbare leeftijd in. Hij kijkt een tikkeltje geschrokken om naar Charlotte, die hem slechts een simpele, quasi onschuldige glimlach toewerpt.

Adrienne, nu met de zonnebril speels in haar haar, kijkt gepikeerd naar Charlotte met een opgetrokken wenkbrauw.

'Mag ik een kopje zwarte thee met drie schepjes suiker en een scheutje melk, alstublieft?' vraagt Charlotte aan de barman terwijl ze op een kruk probeert te klimmen. Ze negeert Adriennes blik.

Haar een meter drieënvijftig helpt niet om op zo'n hoge kruk te komen. De man helpt haar op de kruk. Het schaamrood stijgt haar naar de wangen. Wat een afgang. Charlotte bedankt hem mompelend en rommelt in haar tas op zoek naar precies niks. Dan doet ze haar tas dicht en al trommelend met haar vingers op de bar wacht ze op het kopje thee. Het kopje thee voelt als een redder in nood voor haar onwennige handen.

'En jij bent?' vraagt ze. Charlotte blaast in haar thee als ze hem van opzij in zich opneemt.